

Uit de tijd door Edith Potjer

column

Natuurmensen

Het is altijd weer anders als de telefoon gaat, de ene keer kan ik alle tijd nemen om op weg te gaan, en een andere keer, zoals nu, moet ik heel veel haast maken, want de overleden man ligt nog buiten. Hij was in de prachtige natuurtuin bij zijn huis bezig, zoals bijna elke dag, toen de fatale hartaanval intrad. Zijn vrouw zit nog bij hem, maar het is koud en hij moet zo snel mogelijk naar binnen gebracht worden. Ik bel de collega's van de rouwauto, zeg dat ze een brancard mee moeten nemen en met spoed op weg moeten gaan.

Ik verwacht het ergste aan te treffen, een vrouw die overstuurt is, alles is immers zo plotseling en onverwacht gegaan. Maar zo is het niet. De vrouw verwelkomt me, en neemt direct de leiding: Jan moet naar de serre gebracht worden. Hij moet thuis blijven, want hier hoort hij. Ze is zo blij dat ze hem nog heeft kunnen vasthouden voordat hij stierf, vertelt ze me dankbaar, "mijn Jan, we hebben het zo goed gehad samen, en wat heeft hij nu een mooie dood gekregen, terwijl die bezig was met zijn klusjes van elke dag, want we waren hele dagen altijd bezig hier rondom het huis. Hij heeft geen pijn gehad, het is goed zo."

Verwonderd en stil om de intense dankbaarheid die deze vrouw laat zien en de volkomen toewijding aan haar man, die ze geen moment loslaat, gaan we aan het werk. Jan ligt op een soort van opklapbed in de serre en we doen zijn werkkleding uit. Hij heeft heel wat laagjes aan, en elke keer als we weer een kledingstuk uitdoen, komt er een stukje bos mee: blaadjes, hout, zaagsel, aarde. En de vrouw blijft maar tegen hem praten, hoe blij ze is hoe het ging, dat ze het zo goed hadden samen, dat ze er nog bij was toen hij overleed. Als Jan na een poosje opgebaard ligt in de serre en ik ga zitten om verder met de vrouw te praten wat er nog moet gebeuren, besef ik me opeens dat ik in een heel bijzonder huis ben terecht gekomen. Midden in een natuurgebied, knus, gezellig maar elke vorm van (overbodige) luxe ontbreekt: Geen onnodige elektrische apparaten, geen televisie of radio. Alsof ik in een andere tijd ben gekomen.

Enkele weken na de uitvaart kom ik nog een keer op bezoek. Aan het einde vraagt de vrouw of ik even wil meekomen naar het schuurtje. Behalve een zak vol appels heeft ze nog wat voor me: "je hebt toch een tuin? Jan heeft ooit een vogelhuis gemaakt, van berkentakken, zelf een dakje erop getimmerd. Jan zou het mooi gevonden hebben als je die nou in jouw tuin zou zetten, als dank voor het leiden van de uitvaart". Het vogelhuisje heeft nog jaren in mijn tuin gestaan en het contact met de vrouw is doorgedaan tot aan haar overlijden. Het was een feest als ik haar weer kon bezoeken. Wat een wijze, tevreden vrouw, zonder luxe en zo genietend van wat de natuur haar bracht. Zo moet het zijn.